

højtærede Finansminister selv tidligere har været med til at arbejde for, det falder ganske i Traad dermed.

Til de sidste Bemærkninger af den højtærede Finansminister vil jeg kun sige, at de imponerer mig ikke.

C. Sørensen: Forinden dette Lovforslag om en almindelig Omvurdering til Ejendomsskyld gaar i Udvalg, vil jeg gerne have Lov til at knytte et Par Bemærkninger dertil. Det er heldigvis saaledes, at man ogsaa under den almindelige Fredstilstand, der hersker, dog har Lov til at gøre sin personlige Opfattelse gældende, selv om den falder lidt ved Siden af de Udtalelser, der støtter Freden. Personlig kunde jeg have ønsket, at nærværende Lovforslag ikke var fremkommet, og efter at det nu er fremkommet, vilde jeg ønske, at vi kunde have begravet det i Stilhed. Men det er ikke sket, og der er heller ingen Udsigt til, at det vil ske. Alle er enige om Nødvendigheden af at faa foretaget den Omvurdering, som Lovforslaget tilsigter, og jeg ser meget godt, at Lovforslagets Fremkomst skyldes den Skrivelse fra Overskyldraadet, som ledsager Lovforslaget, og vi har desuden i forrige Samling faaet et Andragende fra de samvirkende Sogneraadforeninger, indeholdende det samme Krav om en almindelig Omvurdering til Ejendomsskyld, og derfor er der heller ikke Tvivl om, at der i alt Fald er nogen Nødvendighed for at faa en saadan Omvurdering. Min Modstand mod Lovforslaget grunder sig ogsaa væsentlig paa den Omstændighed, at det for mig staar som aldeles givet, at Lovforslaget vil betyde et almindeligt Skattepaalæg over hele Landet. Jeg ser ikke nogen Nødvendighed for at gaa til et saadant almindeligt Skattepaalæg.

Naar den højtærede Finansminister nu nævner, at de Udtalelser, der var fremkommet fra enkelte ærede Medlemmers Side, nærmest maatte betragtes som Agitation, vil jeg dertil sige, at vi jo har faaet en Række Skattepaalæg i de senere Aar, og er der nogen, der har benyttet disse Skattepaalæg i Agitationens Tjeneste, turde det være den højtærede Finansminister og hans Parti. Det tror jeg ikke, jeg gaar nogen for nær ved at paastaa. Jeg skulde ikke have noget imod at faa en almindelig Omvurdering til Ejendomsskyld for derved at rette de Uretfærdigheder, som muligt er til Stede, og som man vanskeligt kan komme udenom paa anden Maade end ved en almindelig Omvurdering, naar

man samtidig satte Promillen ned, saa at der ikke fremkom en Merindtægt for Statskassen af Ejendomsskylden. Men saa vildt jeg forstod den højtærede Finansministers Udtalelser, gik de i Retning af, at hvis det blev Tilfældet ved Lovforslagets fremtidige Gang her i Tinget, vilde det dermed være dødsdømt. Dette skulde jeg ikke have noget imod blev Tilfældet, men jeg forstaar for øvrigt ikke, at det skulde kunne bringe Forslaget i Fare, at vi satte Promillen ned, og jeg skulde tro, at en hel Del af dette Tings ærede Medlemmer vil være enig i dette Krav.

Naar den højtærede Finansminister endvidere sagde, at hvis man vilde betragte dette Lovforslag som et Skattepaalæg, kunde man med lige saa god Grund betragte den Omlægning af Formueskatten, der finder Sted hvert Aar, som et Skattepaalæg, vil jeg dertil sige, at der jo er den Forskel, at det ved Formueskatten altid har været Forudsætningen, at den skulde fastsættes hvert Aar, medens Forholdet for Ejendomsskyldens Vedkommende netop er, at der først skulde ske en almindelig Omvurdering i 1919. Jeg maa her minde om, at da vi i Fjor behandlede Sukkerspørgsmaalet i Rigsdagen, blev der, saa vildt jeg mindes, fra alle Sider gjort opmærksom paa, at Spørgsmaal, som angik Toldloven, skulde hvile til 1916. Her er Forholdet det samme, idet Forudsætningen har været, at vi skulde have en almindelig Vurdering til Ejendomsskyld i 1919, og jeg synes, at vi saa udmærket godt kunde vente saa længe.

For øvrigt maa jeg gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at den højtærede Finansminister efter sine Udtalelser ved Fremsettelsen af dette Lovforslag ikke havde Haab om, at Lovforslaget vilde gaa igennem. Maa jeg have Lov til at minde den højtærede Minister om en Udtalelse, som han fremsatte ved Forelæggelsen, og som i høj Grad, synes jeg, bestyrker den Opfattelse, at den højtærede Minister har tvivlet om, at Lovforslaget vilde gaa igennem. Den højtærede Finansminister udtalte — det staar Spalte 311 —: „Ogsaa for dette Lovforslags Vedkommende gælder det, at jeg turde anmode det høje Ting om, hvis man overhovedet vil gaa ind paa det, da at behandle Sagen med nogen Hurtighed; thi det vil være nødvendigt, at Loven, hvis det bliver en Lov, er vedtaget inden 1. Januar o. s. v.“ De to „hvis“er i den højtærede Ministers Udtalelse er for mig et Fingerpeg i Retning af, at den højtærede Minister ikke har været aldeles